

PERIÒDIC HUMORÍSTIC
DE CRÍTICA I TRAPACEIG



SORTIRÀ CADA MES
PREU: 15 CÈNTIMS

Als que fan una cosa que no volem pas dir.

No havíem somniat—els que confeccionem aquesta fulla—que un dia mereixéssim la crítica dels senyors redactors d'*Horitzó*. Això no entrava pas dintre el terreny de les nostres pretencions. Nosaltres estàvem fermament convençuts que un periòdic com *Horitzó*, que persegueix una finalitat tan elevada i vol complir tan alts designis, es dignés descendir de les seves altures per tal de fer la crítica d'un modest periòdic com el nostre. Això si, nosaltres esperàvem que, com és obligat en tota persona culte i per consegüent a un periòdic que és portantveu d'un Ateneu cultural, correspondria com és degut a la salutació que amb tota la bona fè, vàrem adreçar-li amb motiu de la sortida del primer número del nostre periòdic. Per això no és d'extrañar que ens sorprenguéssim que *Horitzó* no correspongui a la nostra salutació i en canvi ens dediqui tot un editorial, redactat en uns termes de tan rebuscada ironia, que deixen entreveure una mena de sentiment que no sabem si és despit o enveja i per el que tothom creurà que és que a *Horitzó* sembla que li cou alguna cosa.

Si, senyors d'*Horitzó*, el tó que empreu en el vostre editorial no us escau. Potser teniu raó al dir que a Cassà no hi feia cap falta un ós més, puix haveu demostrat que *Horitzó* també és un ós que sab clavar dentellades i ensenyar les dents, però amb això es té d'anar amb molta cura, doncs moltes vegades, com en aquesta, en lloc d'ensenyar les dents el que s'ensenyen són les orelles.

No volem pas negar que la crítica i la trapaceria són armes perilloses. De totes maneres, després de la sortida del nostre periòdic hem adquirit una certa

experiència, així és que podeu restar ben tranquils, puix si convé, al nostre ós ja sabrem posar-li un morrió.

Teniu raó també, al dir que no hem vingut a omplenar cap buit. Al fundar aquest periòdic nosaltres no ho preteniem pas, puix d'aquesta manera no ens veurem com vosaltres en el cas una miqueta vergonyós de què, heu vingut per omplenar un buit, i que després d'haver sortit dotze números del vostre periòdic, el buit encara subsisteixi, malgrat el cobriu aparentment.

No volem contestar punt per punt el vostre editorial, del contrari aquesta resposta es faria inacabable. Això no obstant, no volem acabar sense observar-vos que si no es té la consciència ben neta, el parlar de tasques més o menys nobles és una cosa tan elàstica, que igual que el trapaceig, pot ferir de rebot a la mateixa persona que ha llençat el tret. És per això que té de posar-s'hi molta cura al fer certes afirmacions.

Repetim que molt ens ha sorprès que us dignéssiu adreçar-nos una crítica. És clar que si hom té amb compte que l'interés d'*Horitzó* ha minvat moltíssim, no estranyarà del tot que vosaltres feu tots els possibles per tal de donar-li'n encar que només sigui una miqueta. Creiem però que el malalt es troba tan decaigut, que jutjem inútils quans esforços feu per tal de reanimar-lo. A més, com que nosaltres necessitem l'espai per altres coses que interessin molt més als nostres lectors, us anunciem que no estem disposats a embolicar-nos en una polèmica que només us convé a vosaltres i que repercutiria solsament en un benefici material del vostre periòdic.

Nosaltres no volem servir de «cabeza de turco» i per això, us assabentem el nostre propòsit de no contestar cap més vegada les vostres crítiques i els vostres consells donats amb més o menys mala «pata».

Pro-Autonomia Firalenca

En aquests moments que tots els pobles i poblets d'Iberia senten ressorgir intensament els seus desitjos de reivindicació nacional i lluiten per aconseguir la seva llibertat o la seva autonomia, nosaltres els cassanencs, els bons cassanencs, no podem menys que aixecar també una bandera de descentralització, segurs de tota la raó que avala les nostres pretensions. Es tracta de demanar al nostre Magnífic Consistori, res menys que l'autonomia del Firal.

I no aixequem aquesta bandera, no iniciem aquesta campanya amb el fútil desig d'omplir unes planes del nostre periòdic ni amb la mera intenció de portar a cap una nova extravagància sinó disposats a demos-

trar amb les proves a la mà, els fets innegables que determinen la nacionalitat firalenca.

No és difícil trobar persones que recordin perfectament l'amor (?) que regnava entre els habitants del Firal i els de la població pròpiament dita quan la frontera que els separava era una realitat.

Una de les coses que més demostren la ètica pròpia del Firal, és el remarcable instint de convivència que impera entre els habitants; i com a prova més determinant, aque!! os que des de data immemorial utilitzen els firalencs per a fer caldo, repartint-se'l equitativament un dia cada casa.

També podríem comparar el Firal amb

els més famosos pobles dels temps pretèrits. Egipte té les seves Piràmides; el Firal té uns magnífics pàllers. Grècia tenia el seu Aeròpag; el Firal té la famosa «iera». Roma té una història formidable; el Firal d'història no en té gaire, però en canvi de «cuento» no n'hi faltà.

I així successivament podríem exposar una sèrie de raons que demostrassin el justificat de la nostra aspiració. No són els carrers del Firal els que més «llustre» donen al poble amb el seu asfaltat i amb la seva lluminària? No és el Firal el barri cassanenc que importa més quantitat d'aquell famós suc que anima les converses i exalta la inspiració?

Del Firal surten els regidors que més

cruidòria mouen a les sessions de l'Ajuntament. El Firal, produeix, des de les rósse més irresistibles, passant pels joves de caminar més airós, fins als més fogosos oradors.

No us sembla, doncs, que tots aquests mèius són suficients per a justificar la nostra proposició?

Per ella estem disposats a lluitar fins a la mort, els que som descendents del Triana cassanenc i sentim en el nostre pit batecs de firalencs «pursang».

SILEF

—Més endavant «si el tiempo lo permite y con permiso de la autoridad» publicarem l'avantprojecte de l'Estatut Firalenc.

UN INTERVIU ORIGINAL

Capvespre de tardor en el Passeig, els bancs en aquesta hora, tan concorreguts durant l'estiu, estan completament deserts. Això em fa pensar lo interessant que seria entrevistar-ne alguns, per tal de saber quin temps és d'ells el preferit; si l'hivern o l'estiu. Així decideixo fer-ho.

Començo per un dels situats sota els fanals de l'il·luminació pública. A les meves preguntes em respon amb tò de menyspreu:

—A mi, tan se me'n dona d'un temps com d'un altre.

Com jo mostrés estranyesa, afegeix:

—Comprenc la teva sorpresa, més és així. No pot agradar-me l'estiu, perquè per culpa dels maleïts fanals, sols serveixo perquè quatre vells o algun matrimoni d'aquells com Josep i Maria, amb l'excusa de prendre la fresca, passin algunes hores, tafanejant qui es passeja i vigilant el que pugui passar en altres bancs més afortunats que jo, en quan a la companyia. Sols sento crítiques i xafarderies. ¿Per què van col·locar-me tan aprop dels fanals? Acaba amb tò de plany.

Deixant-lo amb les seves lamentacions

passo a interrogar-ne un d'aquells que estan en una situació de mitja fosca.

—L'estiu, em diu, és el temps preferit per mi, ja que durant ell no puc queixar-me de la companyia que tinc. El no ésser ni clar ni fosc, fa que sigui el banc ideal, per les parelles «series» o que així volen semblar. No es poden queixar, el meu mig clar els serveix per fer callar les males llengües, a la vegada que el mig fosc els permet expansionar-se discretament.

¿Si s'en forjen d'il·lusions en el meu si! ...les dolces paraules que sento...! i els peïtons mig dissimulats que presència...! Per això, em diu amb recança, no voldria que mai vingués l'hivern.

Toi pensant que a les parelles que es refereix, potser els succeeix el mateix, passo, per acabar, a entrevistar un d'aquells bancs situats a la fosca, refugi d'aquells que no volen ésser vistos.

Iniciada la conversa, desseguida em diu:

—No em parlis de l'estiu, si sabessis el descansat que quedo quan s'acaba. Durant ell, estic en continu sobressalt, i més de

quatre vegades voldria fondre'm, per tal de no presenciar les escenes que passen entre els que en mi busquen refugi. Aquests són: els que festejen d'amagat de casa seva; els vidus que cerquen nova muller; els hereus ja entrats en anys, que mai troben el moment propici per a casar-se, etc. Les converses que he sentit i el que he vist, més val que no t'ho expliqui. Si t'has passejat alguna vegada, ja te'n hauràs fet càrrec. Per

això —acaba— prefereixo la soletat de l'hivern a la companyia que tinc durant l'estiu.

Com que no queda ja cap opinió per recollir, dono per finalitzada la meva conversa, donant-me compte allavors, que si l'estiu que vé continua l'augment de força que des de la Fira, ha sofert l'il·luminació pública del nostre Passeig, la situació canviarà completament, el que farà necessari un nou interview,

XINXOLA

Pardiez! Celos? Quines pretencions!

Després de l'article del nostre company «Rosic» es parlà tant i tant de la contestació que farien un grup d'agraviats, que fins vam arribar a creure que realment en aquesta contesta es treurien els drapets al sol i ens deixarien a l'altura del «betún». Després d'haver-la llegit ens férem un tip de riure, perquè a més de no dir-nos res, és una contesta que es cau per la seva base.

Nosaltres gelos? Però de què? Es que per ventura un cavall de carrera, jove, de bella estampa, gras i lluent pot tenir enveja d'un altre cavall, vell, magre, incapaç per a donar un lleuger trotet? Ca home! Però, com que diuen que els animals tenen les

mateixes il·lusions que les persones, de segur que el cavall magre i xacrós al sol record del què en altres temps va ésser, deixarà que es remonti la seva imaginació i malgrat les seves xacres, fins es creurà capaç de donar complida rèplica el més jove i lleuger de tots els cavalls.

Aixó és el que us pasa a vosaltres, respectables senyors. El record del què haveu estat (mai haveu estat gaire, però) fa que us creieu capaços de competir ventajosament amb nosaltres i no us doneu compte que, desgraciadament, ja posseïu potes de gall, calva i se us comença a desenroillar la panxa. En canvi nosaltres els «menors d'edat» gaudim d'una frescor juvenil que vosaltres ja haveu perdut, conservem tots els cabells i altres coses més interessants.

Es possible en aquestes circumstàncies, que tinguem gelosia de vosaltres?

Es clar que en el vostre escrit, dieu que no viviu d'il·lusions, però, si fos així, no ens preguntariem pas si tenim «celos» de vosaltres.

El que ens ha donat més perplexitat, però, és allò que gaudiu «del privilegi de les miradetes de tots aquells angelets portats a la terra per glòria vostra». Pobrets! La vostra pretenció us cega i no us deixa veure que «aquelles miradetes» no són més que mirades de compassió i d'estranyesa. Mirades de compassió, com les que dirigim a la ve-

S'estan efectuant treballs

per tal de confeccionar una candidatura per a les properes eleccions municipals. Com és de costum en aquesta capital, ja es compta per a formar part d'ella, amb un crescut nombre de flequers i botiguers de tota mena.

Portaran com a programa, l'abaratiment del cost de la vida.

terana Mistinguet al veure-la amb els seus 60 anys complerts com salta i balla igual que una joveneta. Mirades d'estranyesa de veure's com esteu exhibint les vostres arruges pel ball, quan ja deurieu estar casats i emmainadats i el vostre lloc seria passe-

jar-se al costat de la dona amb una criatura cada mà

Les altres coses que dieu en el vostre, escrit no valen la pena d'ésser contestades. De totes maneres creiem haver complert, *respectables senyors del n.º 13.*

NOSALTRES SOM MÉS

LA FESTA MAJOR DEL REMEI

Som al dilluns. El dia abans «rifaren» els «quintos», i com que a uns companys de Penya els ha premiat la sort, ho celebrarem de debó. Avui el nostre director, al veure el delit que teniem ens ha enviat a fer... el reportatge de la Festa Major del Remei.

Hem sorriit com bombes. El company Llapia, que és el més gana de tots, ha corregut tot d'una (estil 100 metres) i, per un si de cas..., a comprar un parell de panets de Viena i un tall de xocolata, en aquella flamant fleca pintada amb tan mal gust de la façana i muntada de nou en el carrer ex-Major. Mentres esperàvem el company, hem vigilat si passava algun estol de damiselles d'aquestes tan bufonetes i que ens agraden tan, per fer..., dic, per acompanyar-les pel camí. Naturalment, el meu ull clínic, n'ha guipat desseguida. Era un grup força nombrós. Hi havia les formoses S. i P., les elegants R. i A., les simpàtiques B. i O. i tot un grapat d'aquestes que només saben riure estrepitosament. Les hem atrapat a temps per dir-les-n'hi quatre de dolces, vint d'alabances (aquestes són les que les hi han agradat més) i un assortiment d'aquelles de bon humor que, amenitzades amb les seves fresques rialles feien saltar de goig el nostre cor. Desgraciadament, les estridències de les altres els en feien tornar a lloc. Pacència, de gent inoportuna n'hi ha molta.

Els pagesos del Remei, són força vulgars. Figureu-vos que només han fet un envelat, tot i ésser la Festa Major! I per a major facilitat (?) l'han fet, precisament, en un lloc que és precís donar un quart de volta si es vol passar pel camí! Serà perquè els estalviïn d'estallar els terrossos? o bé, maliciant una miqueta, ho han fet a posta per provar l'educació dels de vila?, que ja ens fa falta!

També per no ésser menys, fan «toies», però la meva crida anterior es veu que va fer efecte... veritat «víctimes» conseqüents?

Aquesta festa és força simpàtica, hi

acudeix molta gent. Qui per aprofitar la tarda; qui per portar-hi algun ciri; qui per buscar bolets; qui per poder disfrutar d'un bon berenar i qui, senyores sogres, per poder trapacejar. Llàstima que aquí no us facin pagar aquells vint centímetres!

Com a cas curiosos, veiérem a moltes jovenetes que cobertes del cap amb un mocador de butxaca entraven en cert lloc, cosa que no volem pas criticar, però si, valdria la pena que fossin més curioses, puix n'hi havia que el portaven brutíssim.

Com a fi de festa i perquè el retorn fos més distret, el firmament ens obsequià amb una pluja d'estels, que més d'un, aprofità per donar una empassegada no gens ben intencionada.

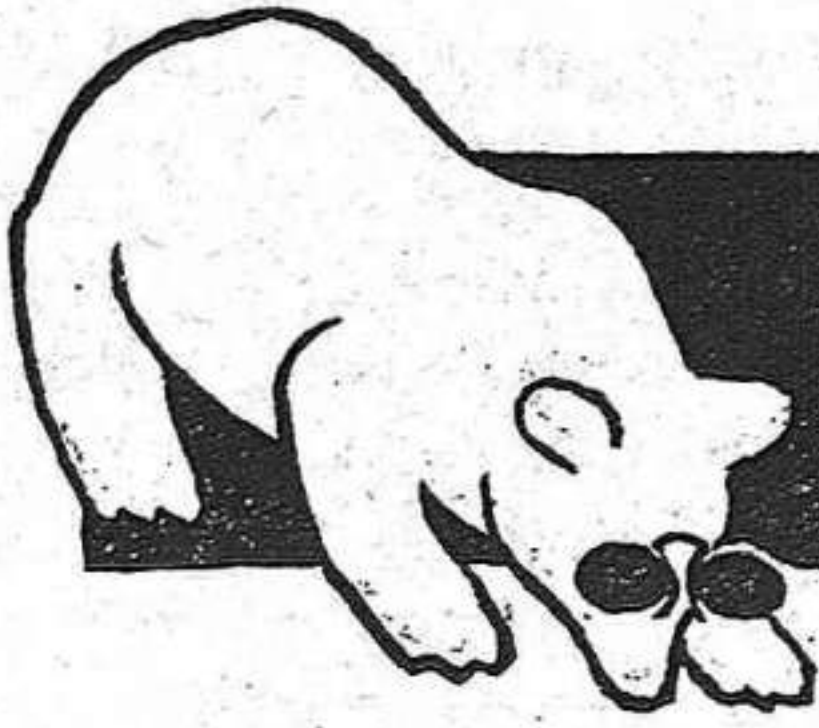
GLAVI

ATENCIÓ!!

Per tal que els joves que aspirin a ésser lluminàries del cinema, puguin comptar amb un organisme que els ajudi a donar els primers passos per arribar a la meta de llurs aspiracions, L'Ó.S ha muntat una

Acadèmia de Cinema

comptant, des d'avui, amb la col·laboració decidida de dos iniciats en el sèptim art i que simultaniejaran la venda de fesoles cuites, i el fer córrer l'agulla, amb el donar lliçons a tots els joves que ho desitgin.



Xafardereries.

Pel poble es diu...

.. que en aquesta capital hi ha unes figueres que per els seus fruits apetitosos constitueixen l'admiració de advocats, metges i farmacèutics.

...que un jove i popular tenor ganxo, amb residència en aquesta vila, estava perdent el llavi per moments. Sort que ha trobat un «remei».

...que allò dels marits que renten plats, que parlàvem en el nostre número anterior, malgrat que no anava dirigit particularment, hi hagué qui s'hi va entendre.

...que des que vàrem parlar d'allò de caçar mosques tot ballant, un distingit «jove» d'aquesta capital, s'ha notat que balla més lliurat.

.. que per un nostre amic, molt conegut, les penes no existeixen, puix totseguit troba el seu «consuelo».

...que en els nostres balls hi ha sempre gran concurrència de «eternos rostros melancólicos». Segurament es deuen referir a les que esperen amb virginitat immaculada a l'absent xicot o bé, les que esperen... el premi Nobel de la conseqüència feminista.

...que a voltes al enfrontar-se amb certa parella, hom es troba davant un enigma, i tot seguit es pregunta: Qui mana a can Ribot?

...que en els balls de societat que de tan en tan es donen en aquesta capital, hi ha un distingit jove, que s'entreté explicant a les seves balladores el cost dels seus trajes.

...que es mogué gran enrenou quan en Sèneca escrivia:
«Les dones com el tramvia
amb un quart n'hi ha ben bé prou».

NOTES DE L'Ó S

Tan és el que es trapaceja en un popular cosidor d'aquesta capital, que molts diuen si és una sucursal de L'Ó S. Desmentim enèrgicament això darrer.

«Perdóname y olvídate». «Siempre tuya. T...» Veritat que això sembla un tros de novel·la romàntica? Doncs no, és la lletra que una nena «bien» d'aquí Cassà, gran admiradora de Kate de Nagy, va enviar fa un quant temps a un seu xicot.

Coneixem un jove—gironí per més referències—que un dia explicava que havia anat a Berlin a veure una exposició. Preguntat si sabia l'alemany digué que no, però, que sabia l'anglès. Un que escoltava digué: Sí? «Do you speak english?» Al que ell respongué amb aire de suficiència: «Si, sembla que plourà».

L'altre dia al Cinema Modern es produí un moviment d'espectació. Nosaltres volguérem informar-nos de quines eren les seves causes, i poguérem comprovar que obeïen que un conegut senyor que es col·locava sempre en un determinat lloc de la «camarilla» s'havia desplaçat dos mil·límetres més enllà del seu lloc acostumat.

I que és trist, oh! floreta deliciosa, que d'una becarrada se t'empòrtin.

Aconsellem a les parelles que van a festejar a la Rambla, que tinguin molta cura; puix el terreny és argilós i són freqüents les relliscades.

No havíem comprès mai el perquè d'aquella cançó:

«Al Uruguay, guay,
yo no voy, voy,
porque temo
naufragar».

però si totes les uruguaies són tan formoses com una que en coneixem, no trobem estrany que es naufragui, ni que es perdi el món de vista.

Una declaració
—tan si és com no formal—
no seguida d'un petó
és un guisat sense sal.
En canvi si un petó va
seguit de declaració,
és quasi sempre un menjar
que produeix indigestió.

Un gran poeta del segle passat, l'autor de «Graziella» i «Jocelyn», escrivia poc més o menys: «Déu ha posat els aucells al món perquè amb llurs cants alegrin la nostra existència; si els matem, qui cantarà, doncs, a la Naturalesa?»

Naturalment, després encara no hi havia «La Tenora».

ENTRETENIMENTS

No tenen rival en el món
els ulls de la E. Turón.

En moltes noies d'aquí Cassà
St. Josep el ribot hi va passà.

De la Serra hom diu i s'hi fa fort
que té el mirar de la Crawford.

Té un tipet de fer patí
la gentil Rosa A...

Allò de pels cantons fer l'ós
no anava, Exm., per vós.

De nou l'atenció crida
l'elegantíssima Margarida.

Qui pogués ésser del carnisser
amb qui somnia la Reverter!!!

Tenen una gràcia tot encisera
les Vila de la carretera.

DE COL·LABORACIÓ

PLAN Y

Oh! formosa gasiosera
que ideal d'un «Niño» fores
i amb ta ròssa cabellera
embadalit pasava hores.

Per què et mostres tan esquiva
als precés d'un jovincel galan
que t'ofrena amb flama viva
l'etern carinyo d'un «D. Juan»?

Per què no correspons rendida
i postrada a llurs peus
del que t'ofrena la vida
per poder jugar a nyeus?

Deixat-hi caure nineta
no el facis repipejar,
que la seva trista animeta
comença ja d'expirar.

Recorda, les hores plaents
fruïdes en sa companyia,
no vulguis que sofreixi gens
aquell que tan t'obsequia.

Recorda que fins t'ha explicat
els seus viatges de nit,
els hotels que ha parat
des de Logronyo a Madrid.

De peripècies, a mils,
a dotzenes d'aventures,
les conquestes de Bordils,
i un carro de xifladures

Si això, és poc, noia maca,
sàpigues que disposat està
a comprar una barraca
per portar-te a estiuejar.

Apa, nimfa galana,
rosseta com un fil d'or,
no el deixis fer el pabana,
cedeix-li un bocinet del cor.

Així ho espero amb afany
que raviferàs al minyó,
i el fruit d'aquest humil plany,
sigui un Sí, pel nen bufó.

XARINGUETA

CORREU DE L'Ó S

GOL. — *Rebem el vostre quinzenal. Us agraïrem acuseu rebut del nostre.*

XARINGUETA. — *El vostre «Plany» va. Seguiu enviant i que no se us espatlli la xeringa.*

ANNY ONDRA. — *Està bé que ens trobeu «simpatiquíssims» (?), però no, que ens plagieu els articles. Per aquesta vegada va al cove.*

Monòleg Shakespearia o (si us sembla més distret) Reflexions d'un esquelet que volgué filosofar.

L'acció es desenrotlla en el cementiri de Cassà. L'actor és l'esquelet d'un pretèrit cassanenc, que, des de sobre una paret contempla la vila en ruïnes.

Data: El mes de Juliol
de l'any dos mil trenta dos.

Lloc: La vila de l'ÓS.

El filòsof: Qualsevol.

—El que t'ha vist i ara et veu
vila invicta de Cassà
quasi no es pot resignar
a veure't sota tal creu.

Ara, coberta de dòl
des d'aqueix lloc patriarcal
que era el barri del Firal
fins al gran camp de futbol
on amb braó inussitat
els nostres braus «sportmen»
sortien guanyant (o perdent)
cada any el campionat.

Eres ahir gran ciutat
de presència neiorquina;
graciosa, esbelta, fina,
jo t'havia contemplat.

D'això ara res no en resta.
A tu, pàtria de civisme,
et matà del periodisme
una pensada funesta.

En aquell gran rotatiu
que l'Horitzó s'en digué
un mal jorn hi aparegué
un somni de nit d'estiu:

«Cassanencs, va de debó,
entre tots, si és que volem
una piscina tindrem
on ofegar la calô».

S'oposà un impertinent
a aquest projecte tan bó:

—No veus que ni aigua corrent
tenim per l'escorxador?

«Amb l'aigua que hi ha aquí
no sols per beure n'hi ha
sinó que fins per nedar
si la sabem repartir».

El projecte anà endavant
i el poble es va conformar
a pesar dels anys que fà
que l'aigua vé estalviant.

L'aigua va escasejar;
la gent de sed es moria
per tolerar la mania
dels que volien nedar.

Més vingué l'estiu vinent
una sequia tan forta
que la vila quedà morta
per falta d'aigua corrent.

I ara estàs feta una ruïna
de sed la vàrem «dinyar»
tot volent l'aigua guardar
per omplenar la piscina.

Amb prou feines ho comprenc,
encar que un segle ha passat,
com d'aquell fet desgraciat
no es salvà ni un cassanenc.

M'en torno cap al bagul
som el plor, i el pit estret,
iiiEns vàrem morir de sed
per volguer-nos rentar el c...!!!

A. B.